

Arrest

nr. 143 451 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 december 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat C. SIEREVELD en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juni 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die diverse keren werd aangevuld.

1.2. Op 13 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Egypte, teneinde van daaruit de aanvraag in te dienen. Hij zou voor zijn vertrek naar Europa politiek actief geweest zijn als militant bij de Démocratie National van Mubarak. Hij zou van jongs af aan sympatisant geweest zijn van deze partij via zijn vader die deel uitmaakte van de leger top. Daarnaast zou hij bij een terugkeer problemen krijgen met zijn oudste broer en dorpsgenoten, vanwege zijn huwelijk met een niet religieuze persoon en zijn westerse manier van denken. Ook zou verzoeker zijn legerdienst nog moeten vervuilen. Betrokkene heeft deze zelfde elementen ingeroepen in het kader van zijn asielaanvraag, ingediend op 14.05.2012. Zij werden na een grondig onderzoek van de asielmotieven niet weerhouden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (zie: GGVS, weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, 21.08.2014). Het Commissariaat-generaal achtte het ongeloofwaardig dat verzoeker omwille van zijn politiek activisme en het profiel van zijn vader vervolgd zou kunnen worden in Egypte: "Gelet op uw bijzonder laag profiel bij de NDP dient afgeleid dat het weinig geloofwaardig is dat u bij terugkeer de aandacht zou trekken van de Moslimbroederschap." [...] Uw uitleg als zou u vanwege het politiek verleden van u vader bij de NDP door de Moslimbroederschap worden gezocht [...] is eveneens weinig geloofwaardig." De vermeende problemen die betrokkene met zijn broer zou hebben werden evenmin geloofwaardig bevonden. Betrokkene legt in het kader van onderhavig verzoek, geen bewijsstukken voor, die aan andere appreciatie dan die van de bevoegde asielinstantie, in casu het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zouden kunnen rechtvaardigen. Bijgevolg kunnen deze elementen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het argument dat verzoeker zijn dienstplicht nog zou moeten volbrengen, kan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont immers niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om aan zijn verplichtingen als onderdaan van Egypte te voldoen, noch dat er sprake zou zijn van een ernstige schending van zijn mensenrechten indien hij deze legerdienst zou moeten vervullen. De loutere bewering dat betrokkene zijn dienstplicht zou moeten vervullen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Hieruit blijkt immers niet zonder meer dat verzoeker de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen.

Betrokkene gaat uitvoerig in op het feit dat zijn verblijfsrecht verkregen ingevolge zijn aanvraag gezinshereniging met zijn Nederlandse echtgenote, mevrouw [I.G.], ten onrechte ingetrokken zou geweest zijn. Volgens verzoeker zou er geen sprake geweest zijn van een schijnhuwelijk, wat hij staaft aan de hand van liefdesbrieven, kaartjes, verklaringen, een huurovereenkomst, telefoonnummers, enzovoort. Het is zo dat betrokkene op 14.07.2009 in het bezit gesteld werd van een F-kaart, als familielid van een Eu-burger, naar aanleiding van zijn huwelijk met mevrouw [I.]. Op 12.07.2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken echter de beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen, omdat mevrouw nooit op het adres kon worden aangetroffen. Het beroep dat verzoeker aantekende tegen deze beslissing werd op 21.10.2011 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het cassatieberoep bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd niet toelaatbaar geacht. Het indienen van een aanvraag art. 9bis kan niet aanzien worden als een soort hoger beroep tegen een eerdere beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken nadat alle wettelijke beroepsmogelijkheden uitgeput zijn. De echtgenote van mijnheer werd sinds 21.01.2011 afgevoerd van ambtswege. Betrokkene toont niet aan dat zij op heden terug in België zou verblijven en dat hij met mevrouw (opnieuw) een effectieve gezinsscel zou hebben. Er zou sprake zijn van een scheiding: "Volledigheidshalve kan hierbij worden aangestipt dat u zelf verklaarde dat uw huwelijk niet lang meer zal standhouden omdat uw echtgenote van u wenst te scheiden." (CGVS, weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, 21.08.2014) Bijgevolg kunnen deze elementen niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen.

Betrokkene verblijft sinds 2008 in België, genoot enige tijd van een verblijfsrecht ingevolge zijn aanvraag gezinshereniging, dat beëindigd werd op 12.07.2011 waarbij betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd op 26.07.2011. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verbleef geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied, alvorens hij op 14.05.2012 een asielaanvraag indiende. Deze aanvraag werd afgesloten op 21.08.2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 29.08.2014 en verblijft opnieuw illegaal in België. De duur van de asielprocedure - namelijk twee jaar en iets meer dan drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De elementen van integratie - namelijk dat betrokkene zich geïntegreerd heeft; dat hij Nederlands spreekt en lessen Nederlands gevolgd heeft; dat hij Frans leert en hiertoe lessen volgt; dat hij werkbereid is en al gewerkt heeft wat gestaafd wordt met loonfiches, verklaringen van werkgevers, een curriculum vitae en arbeidsovereenkomsten; dat hij verklaart steeds zelf in zijn levensonderhoud voorzien te hebben; dat hij diverse cursussen gevolgd heeft (bedrijfsbeheer, organisatie van muziekevenementen); dat hij een rijbewijs B behaald heeft; dat hij jeugdtrainer voetbal is en lid is van voetbalclubs wat gestaafd wordt met diverse documenten (o.a. een bewijs dat hij een opleiding tot trainer bij Bloso gevolgd heeft en bewijzen van inschrijving) en foto's; dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat hij lid is van Unicef, sp.A, de bibliotheek, de Lookiestore en Artsen zonder grenzen; dat hij hier sociale banden heeft wat gestaafd wordt aan de hand van steunbrieven; dat hij een bachelor programma Rechten wil volgen; dat hij diverse documenten bijvoegt die zijn verblijf hier staven (huurovereenkomsten, bankafschriften, omnipassen en dergelijke meer) - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Eveneens op 13 oktober 2014 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de gegrondheid

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op, *"Slecht gemotiveerde beslissing – inbreuk: Art. 62 Wet 15/12/1980 - Art. 2 & 3 Wet 29/7/1991 betreffende de motivering van administratieve handelingen – beginsel van behoorlijk bestuur – schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet – schending artikel 2, 3, 5, 6, 8 en 10 EVRM."*

Verzoeker betoogt als volgt:

"1. M.b.t. de ontvankelijkheid

De DVZ motiveert in haar beslissing dd. 13.10.2014 dat: "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland"

De redenen die verzoeker heeft uiteengezet onder de punten I.1 en I.2 (lid NDP en weigering legerdienst) worden door de DVZ niet aanzien als een 'buitengewone omstandigheid'.

De DVZ verwijst hiervoor naar de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 21.08.2014, die verzoeker heeft geweigerd als vluchteling.

Echter heeft de DVZ een eigen onderzoeksverplichting naar het bestaan van buitengewone omstandigheden. Het volstaat voor de DVZ niet om louter te verwijzen naar voormelde beslissing.

De DVZ is aldus tekort geschoten in haar eigen onderzoeksverplichting.

Verzoeker toont wel degelijk afdoende aan dat het voor hem geheel onmogelijk is om de aanvraag 9bis in te dienen in Egypte.

Immers komt het leven van verzoeker in gevaar bij een terugkeer naar Egypte, wat aldus een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het staat vast dat het politieke klimaat in Egypte uiterst instabiel is, waarbij nog elke dag terroristische aanslagen worden gepleegd op politie- en legereenheden. De website van binnenlandse zaken raadt zelf af om zich naar Cairo te begeven, daar confrontaties tussen diverse groepen en de veiligheidsdiensten tot slachtoffers leidt

(http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afrika/egypte/ra_egypte.jsp – zie bijlage)

Vanzelfsprekend is, gelet op het verleden van verzoeker en zijn problematiek m.b.t. de niet vervulling van zijn legerdienst, het risico voor verzoeker nog vele malen groter.

Verzoeker verkeert dus wel degelijk in buitengewone omstandigheden, zodat zijn verzoek ex art. 9bis als ontvankelijk dient beoordeeld.

Bovendien gaat verzoeker zijn vaste tewerkstelling in België, over dewelke hij reeds sinds 04.07.2011 beschikt, verliezen bij een langdurig verblijf in Egypte.

2. M.b.t. gegrondheid (2.1 humanitaire regularisatie – 2.2 lange verblijfsprocedure – 2.3 duurzame lokale verankering – 2.4 duurzame economische verankering)

2.1

Verzoeker bevindt zich in een situatie waarbij een repatriëring naar het land van herkomst in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen. Verzoeker kan het slachtoffer worden van een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België (vademecum van 21 september 2009). Een verder verblijf in België is dus de enige oplossing (vademecum van 21 september 2009).

Verzoeker verwijst m.b.t. tot dit middel naar de punten I.1, I.2 en III.1 van huidig verzoekschrift.

2.2

Verzoeker heeft meer dan 2 jaar moeten wachten op zowel een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag, als in het kader van zijn verzoek ex art. 9bis.

In beide procedures heeft de Belgische Staat er onredelijk lang over gedaan, zodat bij verzoeker het terechte vertrouwen is geschapen dat hij hier mag verblijven.

2.3

Verzoeker verblijft reeds sedert 13.03.2005 tot op heden op het grondgebied van de E.U.

Meer specifiek verblijft hij op het Belgische (Vlaamse) grondgebied sedert 2008.

Aldus verblijft verzoeker reeds meer dan 9 jaren in een Nederlandstalig grondgebied van de E.U, d.w.z. van zijn 19e tot op heden 28e levensjaar.

Ingevolge zijn verblijf hier in België, heeft hij geen enkele band meer met Egypte. Hij heeft geen vrienden, noch kennissen meer in Egypte. Evenmin heeft hij enig sociaal vangnet.

Zij gehele leefwereld bevindt zich hier in Vlaanderen. Hiervoor heeft verzoeker trouwens ernstige inspanningen geleverd (taalcursussen, integratiecursussen, vrijwilligerswerk, politiek engagement SP-A, jeugdtrainer sport- voetbalclubs, bijscholingen...) Dat verzoeker zich hier geheel heeft geïntegreerd blijkt uit de vele verklaringen en getuigenissen in het stukkenbundel van verzoeker.

Bovendien is gelet op zijn Westerse ingesteldheid verzoeker niet meer welkom bij zijn familie, dewelke gelet op de gevaren in Egypte een radicale beleving van de Islam voorhouden.

Verzoeker staat dus bij een verplichte terugkeer naar Egypte er letterlijk helemaal alleen voor.

2.4

Verzoeker heeft sedert zijn intrede in de E.U. in 2005 steevast gewerkt.

Evenzeer heeft verzoeker vanaf zijn verblijf in België in 2008 altijd gewerkt, zelfs 2 jobs tegelijkertijd.

Dit feit is niet betwistbaar.

Hij heeft steeds gewerkt middels toelating hiertoe. Oftewel had hij een toelating arbeid te verrichten ingevolge zijn legaal verblijf tot 21.10.2011, dan wel sedertdien altijd met een arbeidskaart C.

Hij is steeds legaal tewerk gesteld geweest als werknemer.

Aldus heeft verzoeker sedert 2008 dan ook altijd een belastingsaanslag mogen ontvangen (zie bijlage) en heeft hij hier sociale zekerheidsrechten opgebouwd.

Aldus heeft verzoeker tot op heden nog nooit genoten van enige vorm van uitkering en heeft hij dus sedert 2008 bijgedragen tot de schatkist.

Bij een verplichte terugkeer zal verzoeker deze zorgvuldig opgebouwde sociale-zekerheidsrechten verloren zien gaan, zonder enig sociaal-economisch vangnet in zijn thuisland Egypte.

Verzoeker zal onvermijdelijk in de armoede worden gestort in zijn thuisland, ingevolge het ontbreken van enig economisch, noch sociaal vangnet. Evenmin beheerst hij nog voldoende de Arabische taal om opnieuw werk te vinden, hetgeen op zich al geen sinceure is in Egypte.”

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de artikelen 5, 6 en 10 van het EVRM aangezien in het verzoekschrift niet wordt uitgelegd waarom deze bepalingen geschon- den werden door de bestreden beslissingen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris, zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift, na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.7. Verzoeker stelt dat verwerende partij zich niet mag beperken tot een verwijzing naar een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake zijn asielaanvraag, doch wel een onderzoeksverplichting heeft naar het bestaan van buitengewone omstandigheden. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog. Verwerende partij verwijst terecht naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2014 om de elementen die hierin aan bod komen en die verzoeker aanhaalde als buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in Egypte in te dienen, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden. Het komt verzoeker toe om elementen aan te reiken die ondanks de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toch wijzen op een onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, quod non. Het komt de aanvrager toe om zijn buitengewone omstandigheden aan te tonen en het is niet aan de verwerende partij om leemtes in de bewijsvoering van verzoeker te gaan opvullen, te meer indien een onafhankelijke asielinstantie reeds heeft geoordeeld dat de aangevoerde elementen inzake de situatie in Egypte niet kunnen worden weerhouden.

2.8. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eenvoudige verwijzing naar het actuele onstabiele klimaat in Egypte, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non. Het volstaat te dezen niet om als Egyptenaar te verwijzen naar een reisadvies voor Egypte voor Belgische onderdanen, aangevuld met de mededeling dat *“Vanzelfsprekend (...) het risico voor verzoeker nog vele malen groter (is)”*. De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden kunnen uitmaken van de artikelen 2 en 3 EVRM, daar waar verzoeker geen begin van bewijs overmaakt aangaande zijn problemen of het gevaar voor zijn leven en deze problemen, blijkens de eerste bestreden beslissing, reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een asielaanvraag die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen. De Raad merkt nog op dat een schending van artikel 8 EVRM in dit verband niet dienstig kan worden aangehaald aangezien artikel 8 EVRM niet strekt tot bescherming van het leven.

2.9. Waar verzoeker opwerpt, *“Bovendien gaat verzoeker zijn vaste tewerkstelling in België, over dewelke hij reeds sinds 04.07.2011 beschikt, verliezen bij een langdurig verblijf in Egypte”*, dient de Raad op te merken dat verzoeker hiermee geen afbreuk kan doen aan de in de eerste bestreden beslissing gedane beoordeling dat het element van tewerkstelling een omstandigheid is die behoort tot de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging die in de huidige fase niet behandeld wordt en dat hij dit kan aanhalen in een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend kan worden in het land van oorsprong. Verzoeker, die heden op illegale wijze in het Rijk verblijft, toont ook niet aan dat zijn *“vaste tewerkstelling in België”* heden nog op legale wijze wordt uitgeoefend zodat zijn belang bij de geuite kritiek bijkomend ook niet blijkt.

2.10. Verzoekers overtuiging dat *“hij wel degelijk (verkeert) in buitengewone omstandigheden”* en dat een verder verblijf in België, *“de enige oplossing (is)”*, toont niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de aangevoerde omstandigheden kennelijk onredelijk is of strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker kan niet dienstig opwerpen dat zijn aanvraag gegrond is, daarbij verwijzend naar criteria van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het hierbij horend Vademecum van 21 september 2009. De Raad wijst erop dat deze instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 werd vernietigd. Voor zover het betoog van verzoeker tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, verder uitgewerkt in het Vademecum van 21 september 2009, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is. De Raad kan niet toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoeker kan geen toepassing verkrijgen van een instructie die onwettig is.

2.12. Waar verzoeker vervolgens nog de elementen opsomt die zijn zaak kenmerken, toont hij niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling ervan kennelijk onredelijk is of strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat verwerende partij met de aangevoerde elementen geen rekening zou hebben gehouden. Voor zover het de bedoeling is van verzoeker dat de Raad zelf verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging gaat beoordelen aan de hand van de geschetste elementen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt om dit in de plaats van de verwerende partij te doen.

2.13. Verzoekers bloot en bovendien niet in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontwikkeld betoog *“Verzoeker zal onvermijdelijk in de armoede worden gestort in zijn thuisland, ingevolge het ontbreken van enig economisch, noch sociaal vangnet. Evenmin beheerst hij nog voldoende de Arabische taal om opnieuw werk te vinden, hetgeen op zich al geen sinceure is in Egypte”* en *“Ingevolge zijn verblijf hier in België, heeft hij geen enkele band meer met Egypte. Hij heeft geen vrienden, noch kennissen meer in Egypte. Evenmin heeft hij enig sociaal vangnet. (...) Bovendien is gelet op zijn Westerse ingesteldheid verzoeker niet meer welkom bij zijn familie, dewelke gelet op de gevaren in Egypte een radicale beleving van de Islam voorhouden. Verzoeker staat dus bij een verplichte terugkeer naar Egypte er letterlijk helemaal alleen voor”* kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen.

2.14. Het betoog ten slotte van verzoeker dat hij lang heeft moeten wachten op de behandeling van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging kan niet gevolgd worden. Verzoeker stuurde regelmatig aanvullingen en zijn laatste aanvulling dateert van augustus 2014 zodat hij bezwaarlijk kan volhouden dat verwerende partij wanneer ze de eerste bestreden beslissing treft op 13 oktober 2014, er te lang over gedaan heeft. Elke aanvraag moet op zijn merites worden beoordeeld en nergens is bepaald dat een lange behandelingsduur aanleiding geeft tot het ontvankelijk of gegrond verklaren van een aanvraag om verblijfsmachtiging. Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat bij hem het vertrouwen is geschapen dat hij hier mag verblijven.

2.15. Ten overvloede, waar verzoeker onder het kopje *“I Feiten”* van zijn verzoekschrift nog kritiek uit op een eerdere intrekking van zijn verblijfsrecht, dient de Raad op te merken dat dit een definitieve beslissing is en dat, zoals reeds in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen, *“Het indienen van een aanvraag art. 9bis kan niet aanzien worden als een soort hoger beroep tegen een eerdere beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken nadat alle wettelijke beroepsmogelijkheden uitgeput zijn.”*

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen geground middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA